

SPORT DRUM BUN și SUCCES în MEXIC!

MAI 1970

9

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Colectivul redacțional:
Mircea COSTEA
(redactor șef);
**Dimitrie
CALLIMACHI**
(secretar general
de redacție);
Ioan CHIRILĂ,
Horia CRISTEA,
**Gheorghe
ȘTEFANESCU,**
Petre HENT
(redactori);
Ion MIHĂICĂ,
Paul ROMOȘAN
(fotoreporter);
Mircea PATRICHI
(redactor artistic);
Gheorghe DEDIU
(tehnoredactor);
Gheorghe RANETTI
(corector).

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlii».
43 806

**COPERTA
NOASTRĂ:**

DINU și HOLZER
— cei mai buni jucători ai meciului România — Iugoslavia 0-0.

Baschetbalistele de la Politehnica București au câștigat pentru a șasea oară tricourile de campioane. Dar victoria lor a fost realizată cu adevărat în ceasul al 12-lea, Rapidul fiind... prins doar pe linia de sosire. În imagine, căpitana Rapidului, Eva Ferencz, în plină acțiune, dovedindu-ne că anii nu «reușesc» să o elimine din rindul celor mai bune jucătoare.

Ovictorie (6-5) și un rezultat de egalitate (5-5) în compania redutabilei formații de polo iugoslavă, campioană olimpică, au pus într-o nouă lumină pe poloștii români, din partea cărora așteptăm de aici înainte confirmări. Simțitor înținerită, echipa de polo a României s-a dovedit în ambele partide susținute cu formația iugoslavă de o combativitate remarcabilă, pentru care ținem să o felicităm.

În fotografia alăturată se poate vedea schimbul de fanioane între cei doi căpitani de echipă — Zamfirescu și Jankovici — înaltelea primului joc susținut de către cele două reprezentative.

Finul campionatului republican la volei, concretizat prin turneul final disputat la București — la care au participat cele mai bune patru echipe feminine din țară — a dat câștig de cauză formației «Penicilina» din Iași. Iată-o în fotografie pe Aurelia Căuneș, căpitana echipei, imediat după marea victorie, salutând publicul care ovaționează, atât pe învingătoare, cât și pe învinse (echipierele formației Dinamo) pentru partida excepțională oferită (3-2).

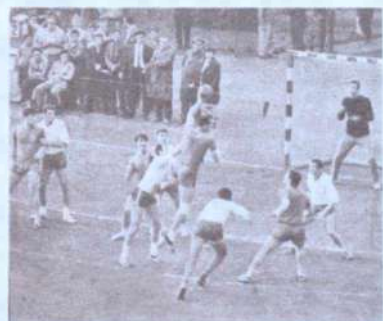
În numărul viitor al revistei noastre vom publica un reportaj special dedicat primei campioane naționale la volei feminin, din provincie: «Penicilina» Iași.

Purtătorii medaliilor olimpice, mondiale și europene s-au întrecut pe apele lacului Snagov în prima competiție a sezonului. Campionul olimpic Serghei Covalov și-a confirmat valoarea, trecând primul linia de sosire la canoa simplu-fond. Celălalt component al cuplului olimpic Ivan Patzai-chiu a terminat pe locul V. «Cupa DINAMO» a revenit sportivilor organizatori.

In campionatul de rugbi o deosebită creștere au marcat în acest an formațiile provinciale. Astfel se explică de ce XV-le Farului din Constanța a fost în șab redutabila echipă Grivița Roșie, campioană prezumtivă a actualului campionat. Constanțenii au condus la un moment dat cu 9-3, pentru a pierde, în cele din urmă, cu 9-15. În fotografie, o grămadă deschisă în care se vede cum «veteranul» Mircea Rusu deschide un balon favorabil grivițenilor.

Derbiul campionatului masculin de handbal, dintre echipele Steaua și Dinamo, s-a încheiat în favoarea sportivilor de la Steaua, învingători cu 11-10. În imagine Gruița (marele Gruița) trage la poarta dinamovistă apărată de Cornel Penu. În acest fel Steaua a luat o serioasă opțiune asupra titlului 1970.

Concursurile republicane de motocross din actualul sezon au fost câștigate, pe rînd, de Ștefan Chițu (primul) și Cristian Dovidis. Iată-i pe cei doi tinerari ai cursei pe teren accidentat, șarjînd spre un nou orizont. Ei vor participa la etapa a doua a campionatului mondial de motocross programată în ziua de 10 mai la Maribor.

NOTES

SĂ CUNOAȘTEM
ȘI
SĂ ÎNDRĂGIM

TOATE SPORTURILE

Conf. dr. Emil GHIBU

Atletismul — sportul nr. 1 la Jocurile Olimpice; **baschetul** — sportul giganților; **boxul** — nobila artă; **bobul** — sportul curajului, ca și **alpinismul**; **caiacul canoes, canotajul** — sporturi ale voinței, robusteții și forței generale; **căldăria** — sportul păstrător al faptelor de vitejie; **ciclismul** — sportul tenacității; **fotbalul** — sportul rege; **gimnastica sportivă** — stăpînirea perfectă a corpului + eleganță și forță; **gimnastica modernă** — expresivitate prin mișcare și cultul ritmului; **handbalul** — sportul fanteziei, acțiunilor fulgerătoare, dar și al disciplinei tactice; **halterele** — forță și biomecanică; **hocheiul pe gheață** — fotbalul iernii; **judo** — îndemnarea tehnică poate învinge forța neîndemnică; **luptele** — sportul celor dirji; **inorul** — sportul armoniei corporale și aplicabilității; **motociclismul**, ca și **automobilismul** și **aviația** — sporturile stăpînirii mijloacelor mecanice pînă la măiestrie și ale riscului căutat și acceptat cu încredere; **modelismul**, ca și **radio-amatorismul** — sporturile migălelor tehnicii, modelatoare ale răbdării, perseverenței și spiritului inovator; **olna** — sportul nostru național; **patinajul artistic** — gimnastica pe gheață; **patinajul de viteză** — alergări pe gheață; **popicele** — sportul îndemnării; **planorismul** — zborul adevărat; **parașutismul** — omagiu curajului omeneș; **polo** — fotbal pe apă; **rugbiul** — sportul spiritului de fair-play; **schitul** — omagiu frumuseții naturii; **scrimea** — sportul reacțiilor și al tradiției cavalecești; **tenisul de cîmp** — sportul alb și... România finalistă în Cupa Davis '69; **tenisul de masă** — sportul reflexelor și stăpînirii de sine; **tirul** — sportul sistemului nervos; **volciul** — sportul exploziei și detentei; **șahul** — gimnastica minții.

Ce ne înfășțează aceste scurte și, fără îndoială, insuficient de cuprinzătoare note caracteristice ale celor mai răspîndite ramuri sportive?

În primul rînd, marea bogăție cultural-educativă, tezaurul de virtuți specific umane evidențiate și potențate de practica sporturilor. Varietatea posibilităților de acționare asupra ființei umane este însoțită de note comune — fie fizice, fie psihice — majorității ramurilor sportive.

Într-adevăr, fiecare sport poate fi asemuit unui mini — organism social cu unități organizatorice specifice (federație, cluburi, asociații, comisii), cu tehnicieni de diferite profiluri (antrenori, medici, arbitri, organizatori, instructori), cu forme și conținut de activitate constituite istoric, precum și dependente de condițiile și sarcinile social-economice ale etapei respective, cu aspecte cantitative (sport de masă) și calitative (performanță), cu o anumită dezvoltare a cercetării științifice, cu probleme de propagandă proprii, cu o bază materială (buget, baze sportive, inventar) specifică, cu anumite relații internaționale (calendar internațional), cu statute și regulamente proprii.

(continuare în pag. 15)

Bukal (9), Dobrin și... fenta de rigoare.

O INSTRUCTIVĂ

„REMIZĂ“ cu IUGOSLAVIA

Sătămăreanu a trecut de Oblak

Rezultatul contează, poate, mai puțin. El atestă, cel mult, dificultățile noastre în perforarea porților adverse, cu sau fără Dumitrache.

Și totuși, acest meci cu remarcabila echipă a Iugoslaviei a fost un excelent prilej de reflecție (ultimela, de altfel) pentru Angelo Niculescu și Emmerich Vogl.

Am jucat bine în prima repriză. Am avut și câteva ocazii. Am scăzut, în schimb, timpul în partea a doua, iar spre final am forțat, fără scoprire, înlesnind contrasturile iugoslave.

Acest 0—0 cu echipa lui Mitici rezolvă câteva din problemele ridicate și impuse de meciul cu Franța.

1. Dombrovchi are o inimă de titular în echipa noastră națională.

2. Dinu este în primul rînd mijloc, și încă unul de clasă certă.

3. Dan a reintrat cu un calm deosebit — dovadă prudența neobișnuită la acest jucător de elan nestăvilic.

4. Adamache reprezintă mult mai mult decît o rezervă de nădejde pentru Guadalajara.

Desigur că mai rămîn unele semne de întrebare, la care reintrarea lui

(continuare în pag. 15)

Ioan CHIRILĂ

Foto: Paul ROMOSAN

NEPOTII LUI RANG

*****
* REPORTAJUL *
* NUMĂRULUI 9 *
*****

Trăim în epoca vitezelor supersonice, a mașinismului și a zborurilor cosmice și totuși continuăm să ne emoționăm, ca și străbunii noștri în urmă cu câteva sute de ani, în fața spectacolului oferit de «prozaicele» concursuri de călărie. În ceea ce ne privește, iubim călăria, poate, și în virtutea unor satisfacții ce ni le-a adus sportul ecvestru pe parcursul ultimelor decenii. Întrecerile hipice ne amintesc, de pildă, de primul succes românesc, la sporturile individuale, obținut la Jocurile Olimpice. Evenimentul stă înscris în dreptul anului 1936. Eroul confruntării forțelor în ansamblul călăreț+cal a fost atunci Henri Rang, medaliat cu argint, și-l numim «erou», întrucât parcursul efectuat de el la acea ediție a J.O. a format obiectul multor comentarii. Majoritatea specialiștilor prezenți la locul disputelor l-au văzut pe Rang învingător, iar faptul că nu i s-a acordat lui medalia strălucitoare de culoarea lunii a fost considerat ca o nedreptate.

Au trecut anii și Rang a intrat în istoria sportivă a țării la un capitol pe care-l parcurgem cu pioșenie, dar și cu o nespusă satisfacție. Alături de frumoasele șale isprăvi găsim inserate în hronic alte și alte istorioare, nu mai puțin lipsite de farmec, semnate de autori care se mindresc în a se numi «nepoții lui Rang». Printre ultimii urmași ai acestuia, demni de respectul nostru, se numără regretatul Gheorghe Langa, ca și Vasile Pinciu, până mai ieri prezență strălucită în arena hipică internațională, în prezent retras în plină glorie din activitatea competițională.

Langa și Pinciu au intrat deci și ei în istoria sportului nostru călare. Absența lor de pe pista cu obstacole a lăsat însă un gol care se cere cât mai grabnic ocupat. Cine se va încumeta să ducă mai departe bunul renume de care se bucură sportul ecvestru românesc? Întrebarea își caută răspuns

Cornel Ilin și calul Vitez într-o spectaculoasă săritură peste obstacol.

INEGALABILUL TALION

La sfârșitul lunii aprilie s-a disputat la Ploiești tradiționala alergare «Premiul Hipodromului Republican de Stat». Atracția acestei probe, disputată în fața unui public extrem de numeros, a constituit-o, fără îndoială, finišul extraordinar al armăsarului Talion, care în ultima parte a cursei a demonstrat o clasă întâlnită rar pe hipodromurile din Europa (a parcurs kilometrul în 1.22).

D.I.

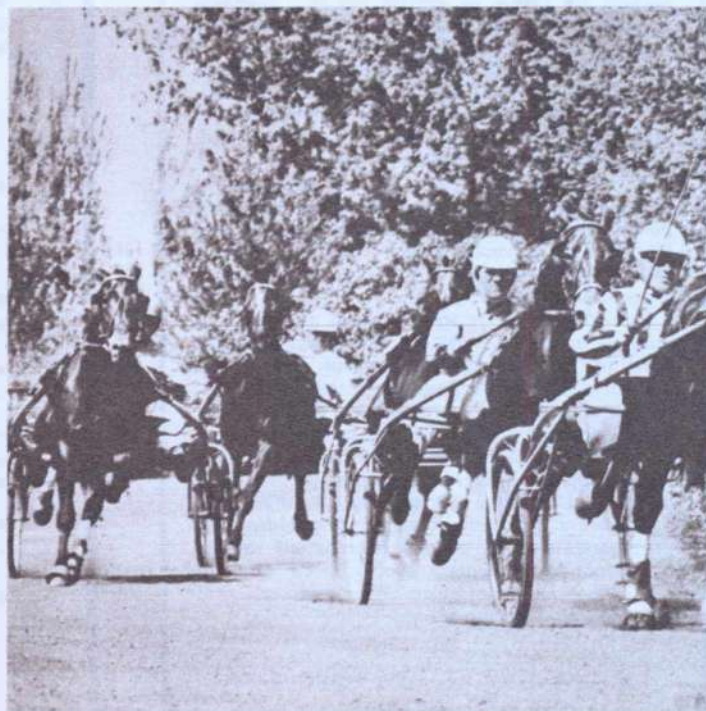
IN FOTOGRAFII:

Un aspect din timpul principalei alergări a zilei «Premiul hipodromului republican de stat». Conduce Mizantrop, care va fi însă învins finalmente de Talion.

Iată-l și pe câștigătorul cursei — calul Talion — pe linia de sosire — condus de driverul Gică Tănase. Încă de pe acum, Talion se anunță drept un mare campion al turfului.

Foto: Ion MIHĂICA

— Într-un moment cînd la orizont se profilează un eveniment de maximă importanță ntru echitația din această parte a Europei. Între sfîrșitul lunii august orașul Craiova va găzdui pe cei mai buni călăreți din țară, veniți în capitala Olteniei să-și spute înțietatea. Competiția va depăși amplitudine tot ce s-a organizat vreodată noi în această ramură de sport. Așa se plică, de altfel, de ce sportivii cluburilor eava și Dinamo, cei din Ploiești, din Siu, ca și din alte centre, se antrenează a preget.

Într-una dintre după-amiezele, puțin cam norate, ale lui aprilie am făcut o vizită secția de călărie a clubului Steaua. O upă de tineri, între care am înțlnit însă și vele figuri cunoscute, săreau cu caii obacole, de diferite înălțimi, săreau, săreau, tr-o cavalcadă care părea că nu se va mai trși. La un moment dat băieții, și deopovă caii, mi s-au părut că resimt oboseala. Vi-am îndreptat privirea spre antrenorul ordonator al secției, Nicolae Marcoci, aflatături de noi, lîngă un parapet. Parcă mi-a nîcîl gîndurile.

— Nici un efort nu este prea mare. Oaenii noștri, ca și caii, sînt rezistenți.

— Cine credeți că-i vor înlocui pe Langa și Pinciu? Li «văd» pe Anghel Donescu, pe umitru Velea, pe Cornel Ilin. După cîte iu, toți trei sînt campioni naționali. Merg umos. Nu cumva vreunul dintre ei...?

— Și mie îmi plac și toți... Păstrez unele zerve. Sînt încă prea tineri.

— Bine, dar pe Donescu l-am văzut cărînd de la 10 ani, iar acum are 22. A cîștigat seamă de concursuri internaționale. Da-ă-mi amintesc bine, în '68, la Campionatul ațional a Invins în proba de categorie rea. Mai poate fi el numit tînăr?

— Aceeași probă a revenit anul trecut lui umitru Velea. Dacă ar fi cîștigat-o tot onescu... Velea are 24 de primăveri, iar ni de ucenicie cam tot atîtia cît numără și onescu. Și pe Velea tot... Întrî îl consider. Cîți ani credeți că are campionul nostru e dresaj, Nicolae Mihalcea? Vă spun eu: 8. Molnar numără 47, iar Dumitru Velicu 0. Socoliți, oare, că acești trei sportivi tîi și considerați bătrîni? Nul De ei veți ai auzi mulți ani de aici înainte. În călărie, t proba de dresaj, în special, și în bună năsură și la obstacole rezultatele remaabile nu le obții niciodată la tînerete. Și aptul este valabil nu numai în ceea ce priește omul, dar și calul.

— Ați putea da un exemplu?

— Pe Bolero, deținătorul unui sac de cocarde. L-a încălecat Mihalcea. Acum are 22 de ani, dar nu a fost încă «pensionat». Este cel mai bun «profesor» de dresaj pentru tînăra generație. Sportivii boboci n-au decît să încalce pe el, iar bătrînul cal li poartă în piafe, în pasaj, în piruete și alte «figuri» cu o măiestrie care li este proprie. La schimbarea de pași, Bolero face mișcări pe care reușește să le transmită călărețului, sugerîndu-i acestuia ce manevre ar trebui să facă dacă ar încăleca alt cal, mai puțin experimentat. Și Bolero dă lecții, neobosit. La fel se petrec lucrurile și la obstacole. Un cal mai în vîrstă, bine dresat, îl poartă pe novice peste obstacole, însușindu-i curaj și încredere în manevrele efectuate, de regulă, pe parcurs.

— În situația pe care ați reliefat-o care ar fi rolul dumneavoastră, al antrenorilor?

— În primul rînd să întreținem o perfectă armonie între cal și călăreț. Cel mai mic dezechilibru în această direcție poate produce între cele două fapături o ruptură ireparabilă sau foarte greu reparabilă. De aceea,

în sportul călăriei, munca de instruire merge alături de greu, iar performanțele mari se obțin după mulți, mulți ani de experiență. Experiență înseamnă calm, tact, iar în final înțelepciune. În această privință colaboratorii mei direcți, Gheorghe Antohi, la obstacole, și Dumitru Velicu, antrenorul grupei de juniori, sînt pedagogi cu o excelentă calificare.

— Să revenim la prima noastră întrebare. Într-adevăr nu întrezăriți încă în nici unul dintre elevii dv. un înlocuitor al lui Langa sau al lui Pinciu?

— Ba da, văd. Dar... încă nu vreau să-i numesc. Nu numai cei trei călăreți pe care i-ați amintit reprezintă «valoarea». Mai avem și alții: Dumitru Loneanu, Andrei Costea, Ion Popa... Fiecare în parte întrunește calitățile care i-ar da dreptul să aspire la locurile rămase vacante. Cine va cîștiga întrecerea? Cel care va munci cu mai multă conștiinciozitate și se va dăruir fără nici o rezervă călăriei.

G. ȘTEFĂNESCU

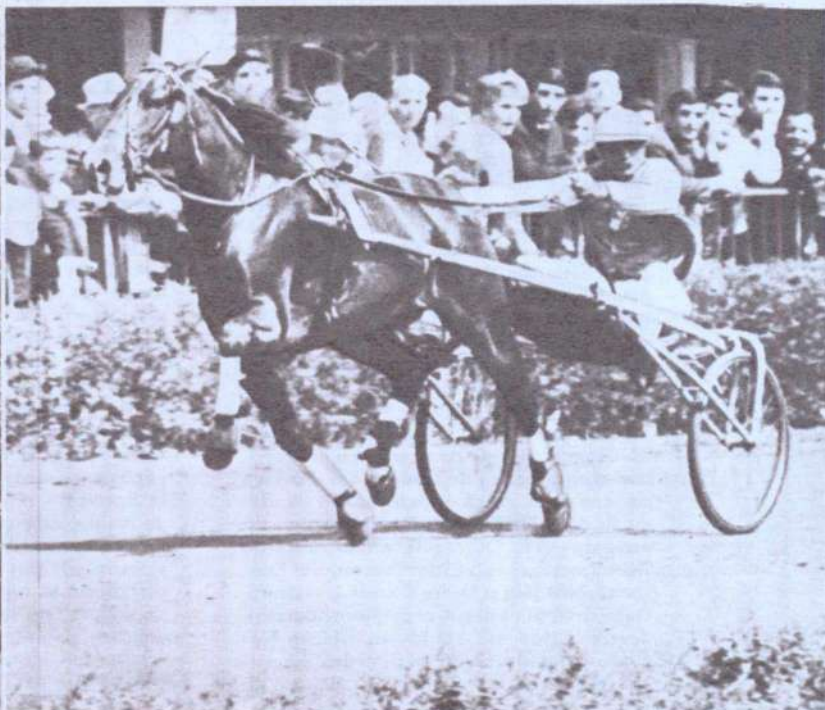
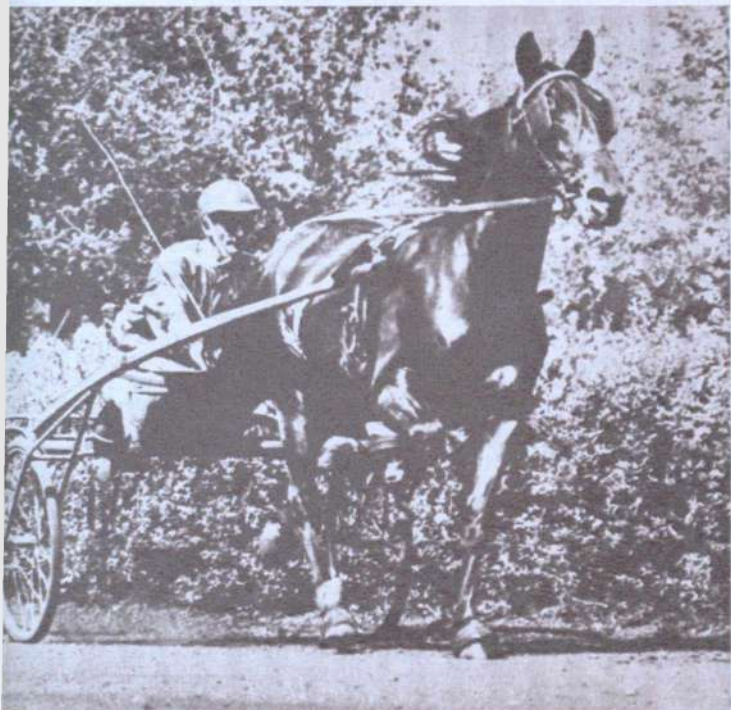

Nicolae Mihalcea, pe calul Domino, insistă minute în șir și chiar ore în perfecționarea fiecărei figuri de dresaj.

Gheorghe Antohi și elevii săi. De la stînga spre dreapta: Anghel Donescu, Vasile Tudor, Dumitru Loneanu, Dumitru Velea, Andrei Costea, Cornel Ilin și Ion Popa.

Foto: Aurel NEAGU

În vizită la CLUBUL SPORTIV ATLETIC RÔMAN

CULISELE SU

Atleții românci — pregătiți de antrenorul emerit **Olimpiu-Cezar CONSTANTINESCU - NEHOI** — au stabilit anul trecut 40 de recorduri (de juniori și de seniori) și au cucerit 9 titluri de campioni naționali de juniori. Aceste cifre, recorduri în materie, nu au mai surprins pe nimeni deoarece de la an la an Romanul se bucură de o faimă tot mai bună. Nu a surprins pe nimeni — ca să ne permitem o glumă — că Romanul (cu 10 școli generale, 4 licee și 4 școli profesionale — unica sursă pentru selecție; cu un lot de câteva zeci de atleți; cu 3 antrenori) a învins Bucureștiul, adică Școala sportivă de atletism (cu posibilități de sondaj-selecție în zeci de școli generale, licee și școli profesionale; cu 20 de profesori-antrenori), căreia i-au revenit 4 sau 5 tricouri de campioni naționali. A ajuns să nu te mai surprindă că la Roman se face treabă — lucru îmbucurător; a ajuns să nu te mai surprindă că în cutare sau cutare oraș, de ani și ani, nu răsare nici măcar un nume pentru clasașmentul primilor zece atleți pe țară — lucru îngrijorător. Ceea ce surprinde însă e acuzația care i se aduce antrenorului emerit din Roman: «Stai cum stai cu juniorii, dar cînd e vorba de seniori devii o stea de cea mai mică mărime! Te lăudai cu Rodica Țărălungă. De ce nu mai dai randament?» De regulă, atleții pe care-i selecționează și-i pregătește antrenorul Constantinescu sînt și foarte buni la învățătură. După ce termină liceul, ei părăsesc Romanul, devenind studenți. «Dați-mi, aici, în Roman, o facultate, și veți vedea că voi câștiga cu oamenii mei și titluri de

campioni naționali de seniori! Iar în ceea ce privește situația actuală a Rodicăi Țărălungă, admiteți unui amator care stă de dimineața și pînă seara pe stadion, care nu cultivă relații non-«tice cu elevii săi, să mai facă uneori o greșală în dozarea efortului, pe care să încerce apoi, din răspuțeri, s-o repare». Antrenorul federal Nicolae Mărășescu ne-a declarat în legătură cu aceste acuzații: «Este foarte neplăcut să constatăm că aceste acuzații sînt aduse tocmai de acei antrenori care nu-și justifică calificarea și clasificarea nici pe planul muncii cu juniorii... După părerea mea, consider normal ca unui antrenor cu o asemenea producție de recorduri și de titluri de campioni să i se treacă cu vederea un... rebut, deși am convingerea că, în cele din urmă, Rodica Țărălungă va fi total recuperată pentru pentatlon. Că antrenorul Constantinescu știe să lucreze și cu seniorii o confirmă însăși părerea antrenorului coordonator al clubului Dinamo București, Alexandru Stoenescu: Acesta a fost de acord ca Constantin Nemeș, încorporat, să facă în continuare, pregătirea cu antrenorul Constantinescu, la Roman.» Și, probabil, că în acest regim de muncă, care este la Roman, caracterizat prin lozincă: «Nici un rabat cantității și calității! Cel ce nu se supune acestei discipline să ne lase în pace!», Constantin Nemeș se va simți apt să atace și să doboare recordul la 400 m plat (devenit aproape «monument istoric», în ciuda valorii sale scăzute: 47,5).

De la 1 ianuarie 1970, la inițiativa președintelui C.J.E.F.S.-Neamț, Costică Rusu, cu aprobarea federației de specialitate, a început să funcționeze în orașul Roman primul club athletic din provincie, și al doilea din țară (după Clubul athletic universitar din București). A fost o idee lăudabilă (pe care ar fi bine s-o imite și alți iubitori ai atletismului ca, spre pildă, cei din Timișoara, din Cluj, din Oradea, din Brașov, din Iași, din Tîrgu-Mureș, din Craiova, din Sibiu ș.a.), care a început să dea roade (în pofida unor greutăți: schema a fost suplimentată cu noi posturi de antrenori, dar încă vacante; fondurile alocate Clubului sportiv athletic Roman sînt virate cu tîrîita; clubul nu dispune de bani care să fie trecuți în conturile apă și lumină, ceea ce face ca la stadion — dintr-o dispoziție a administrației locale — să fie oprită apa!; în acțiunile de selecție, Clubul sportiv athletic Roman se bucură de ajutorul unui număr mic de colaboratori, doar profesorii Mircea Șerbănescu, Vasile Tronciu, Constantin Botezatu; transformîndu-se Școala sportivă de atletism în Clubul sportiv athletic, a crescut numărul ședințelor, nu al acelora de antrenament.). Printre roade: a) de la 50. numărul atleților clubului a sporit la 70 (40 de fete și 30 de băieți); b) în concursurile de sală au fost stabilite 4 recorduri de seniori și 11 de juniori mari și mici; c) în concursurile în aer liber au fost stabilite 2 recorduri de seniori și 6 de juniori. Următoarele nu se vor lăsa mult așteptate. În prima linie cu care va ataca antrenorul emerit Constantinescu-Nehoi în acest an se găsesc junioarele: Mariana Filip (15 recorduri în 1969, dintre

«Priviți-ii! Așa cum stau cu spatele la obiectivul aparatului de fotografiat, sînt niște anonimi. Credeți-mă, aici, la Roman, anonimul are viață scurtă. Lucrez numai cu elemente talentate, sănătoase și refractare la chiul. Din acest front larg de anonimi nu puțini vor urca pe podium la campionatele naționale de juniori din acest an!» — acestea au fost cuvintele antrenorului emerit O. Constantinescu-Nehoi.

Detaliu din cartea de vizită a atletismului de performanță din Roman (de la dreapta spre stînga, adică în ordinea numerotării culoarelor): Mariana FILIP (născută în 1951; deține performanța de 54,3 pe 400 m și speră anul acesta un 53,5); Eleonora MONORANU (n. 1954; la toamnă vom... divulga activul ei la 100 m, 200 m și 400 m; are și puțină răbdare și vă asigurăm că veți fi entuziasmați); Mihaela LOGHIN (n. 1952; deține un 13,70 m la greutate și vizează 14,50 m); Rodica TARĂLUNGĂ (n. 1950; are 4 198 p la pentatlon și și-a propus să ajungă la 4 300 p); Lăcrămioara DIACONIUC (n. 1952; lînde să-și îmbunătățească pe 400 m performanța de 58,2 pînă sub 57,0); Elena TĂRIȚĂ (n. 1954; ambiția sa la 400 m: de la 61,0 la 58,0); Elena HRIȘCU (n. 1954; nu este intimidată că la vîrsta ei încă nu s-a afirmat); Tereza FARCAȘ (n. 1954; are perspective ca în cîteva luni să coboare de la 64,0 pe 400 m la 59,0).

Sub supravegherea antrenorului emerit Constantinescu, fetele se joacă, dar nu în joacă. Este un moment de veritabilă odihnă intercalat între două ore de antrenament. De la stînga spre dreapta: Mariana, Rodica, Eleonora, Lăcrămioara, Elena, Elena și Tereza. Să nu vă surprindă că le-am dat numai numele mici. Aceste nume mici pot deveni mari. Gîndiți-vă la Ioli, la Mihaela, la Viiorica, la Lia...

Un alt detaliu romașcan (de la dreapta spre stînga): Mihai PĂDURARU, Spicu RAȘCU, Constantin NEMEȘ, Puiu BURMUZ, Ionel HONDOR, Ioan CIOCOIU, Vasile IUGA, Ștefan ALEXA, Onoriu MANOLIU. Dintre aceștia, cel mai bine colăți sînt Păduraru (fond), Rașcu (marș), Hurmuz (fond-obstacole) și... dinamovistul Nemeș (făcîndu-și stagiul militar, a fost legitimat la București, dar i s-a înlesnit să-și continue pregătirile la același antrenor și în același Roman).

ESELOR

care unul la 400 m — 54,3 — a doua performanță mondială a anului); Eleonora Monoranu (13 recorduri în 1969; anul acesta: 6,3 la 50 m, 7,6 la 60 m — în sală, 9,7 la 80 m — în aer liber; de menționat, toate recordurile Eleonorei Monoranu — ea nu a împlinit încă 16 ani — reprezentînd o apariție fulgerătoare, dar căreia îi întrevedem o carieră strălucită și deloc meteorică — recordurile din 1970 sînt înscrise și la senioare, și la junioare mari, și la junioare mici, deci: 9, nu 3!); Lăcrămioara Diaconiuc (5 recorduri în 1969), ca și Constantin Nemeș (7 recorduri în 1969). Profesorul Nicolae Mărășescu ne-a declarat în legătură cu continuarea ofensivei romașcane: «Pînă la europenele de juniori de la Paris, 11—13 septembrie, Eleonora Monoranu va face ravagii în probele de sprint; în capitala Franței o văd aproape senioară... la nivel de performanțe!» Să-i dăm crezare. Eleonora Monoranu este hotărîită să demonstreze că o premianță la școală poate fi premiată și pe stadion, chiar și într-un context european. Să-i dăm crezare, avînd și două garanții: sănătatea și talentul Eleonorei și marea competență a antrenorului ei.

Fotoreportaj de Horia CRISTEA

P.S. — Antrenorul emerit Olimpiu Constantinescu-Nehoi mi-a afirmat cu sinceritate și tristețe: «Nici anul acesta nu voi avea fericirea să mă bat de la egal la egal la naționalele de juniori!» Ce spuneți, tovarăși antrenori? Vă este teamă să răspundeți la această chemare?

CAMPIONATUL DE BOX PE ECHIPE

SEMNE DE ÎNTREBARE

Surpriza finalei: Ion MONEA la
podea pentru câteva secunde, în fa-
ța lui Alec NĂSTAC.

Nicolae GIJU (dreapta) a câștigat întâlnirea cu dinamovistul Gh.
DRUGĂ datorită agilității și jocului său de picioare, care ne-au amintit
de Giju anilor '66-'67.

În seara celei de a doua zile a lunii
mai, stadionul Republicii din Capi-
tală a cunoscut din nou vijelioasă
galerie a iubitorilor boxului. Citeva
mii de suporteri s-au strâns în jurul
ringului pentru a asista la finala cam-
pionatului nostru de box pe echipe,
finală pe care și-au disputat-o (fireș-
te) cele două mari cluburi bucureș-
tene, STEAUA și DINAMO.

Nu este pentru nimeni un secret
că Steaua și Dinamo au cele mai pu-
ternice formații pugilistice din țară
și că nici o altă echipă — la ora actua-
lă — nu le poate ține piept. Nu este
un secret pentru nimeni că aceste
două rivale nu se întâlnesc între ele
decît cel mult o dată pe an, în finala
acestui campionat pe echipe. Nu
este un secret pentru nimeni că
celelalte participante la campionat
pornesc în fiecare an la o bătălie în
care nu pot avea sorși de izbîndă, în
ring dictionul... «mingea e rotundă»

nefiind valabil pentru o echipă
treagă. Iată suficiente motive pent-
a socoti că, de fapt, în seara zilei
2 mai, pe stadionul Republicii s-a
disputat unicul meci interesant de
întregul nostru campionat pe echipe.

Avînd în vedere că, în mod prac-
tic, întregul campionat pugilistic pe
echipe se reduce de fapt, în fiecare
an, la întâlnirea dintre Steaua și Din-
amo, nu ne-a surprins numărul ma-
de spectatori, dornici să vadă la
sfîrșit, o întâlnire etere. Ce ne
surprins a fost «regularitatea» a
care a fost respectat «câlcîiul hi-
tel». Cele 11 meciuri, de la «sem-
muscă» la «grea», s-au desfășurat
conform așteptărilor, victoria reven-
nînd favoriților.

Titlul pe 1970 a revenit pugiliș-
lor de la Steaua, învingători cu 6—
Victoria lor este pe deplin meritată,
deoarece Steaua are la ora actuală un
lot mai valoros decît Dinamo, lucr-

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XXXIII

Am făcut cunoștință
pînă acum cu lumea pug-
ilistică antică, cu pionierii
boxului modern, cu marii
campioni ai ringului de la
sfîrșitul secolului XIX,
v-am prezentat așii ca-
reului magic de la începu-
tul secolului nostru. Con-
tinuăm acum cu povesti-
rea celor mai importante
momente din cariera lui
Joe Louis, pe care în numă-
rul trecut l-am văzut în-
vins de germanul Max
Schmeling.

Petre HENȚ
și
Paul OCHIALBI

Cînd s-a văzut învingător, Max Schmeling a sărit în sus de bucurie. La
Berlin, soția sa, cunoscuta vedetă de cinema Anny Ondra, care ascultase
transmisia meciului la radio, declara că e «cea mai fericită femeie din
lume». Amîndoi credeau că după acest succes Max va putea lupta contra
lui Braddock, pentru a reintra în posesia titlului mondial pierdut la 21 iunie
1932, în fața lui Jack Sharkey. Dar aranjamentele de culise l-au privat pe
Schmeling de dreptul pe care și-l câștigase, de a-l înfrîta pe campionul mondial.
Cel care va lupta cu Braddock va fi Joe Louis...

O COROANĂ PENTRU 12 ANI

Înfrîngerea suferită în fața lui Schmeling a fost ca un duș rece pentru

vedic în partida finală. Nu vom reaminti cititorilor noștri că s-au disputat meciurile dintre kerii dinamoviști și cel de la Steaua. Vom observa că, odată terminate antrenările pe marginea finalei, discuțiile despre campionatul nostru box pe echipe s-au stins, când, de t. ele ar trebui să fie acum teribil vii. — Dar ce ar mai fi de spus? ne-ar putea întreba cineva. Nu și că toate celelalte echipe participante la campionat joacă un simplu l de figuratie? Nu știți că Brălia sau instanța, Craiova sau Tg. Mureș, ate, cu excepția lui Dinamo și aua, au formații incomplete și fac le mai ciudate improvizajii pentru prezenta o garnitură cu 11 spor-? Nu știți...

Ba, știm. Tocmai de aceea, în în-efere, adresăm și noi două între-ri federației de specialitate.

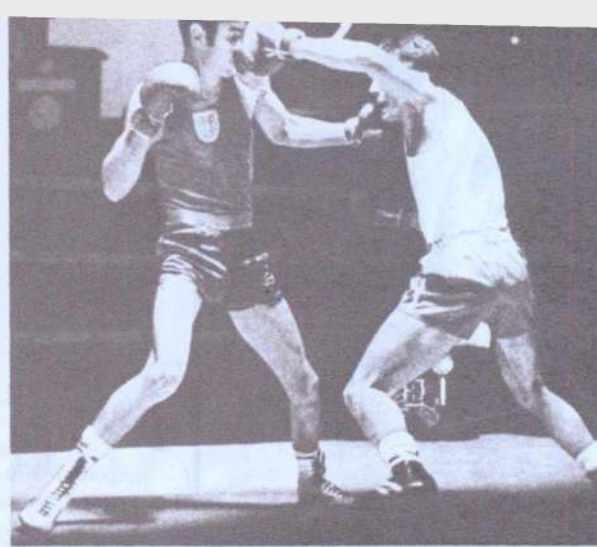
1. Ce rost are campionatul pe hipe când, după cit am văzut, ate meciurile, cu excepția fi-iei dintre Steaua și Dinamo, nt o formalitate?

2. Boxul românesc nu ar avea ai mult de câștigat dacă în locul as pe lângă campionatul pe echi- (destul de costisitor) s-ar re-ia tradiția turneelor pe cate-rii de greutate, care să ofere osibilități de afirmare și unor lori INDIVIDUALE existente alte formații?

P. H.

D. MORARU și Nicolae PĂPĂLAU.

Campionul european Aurel DUMITRESCU «tamponat» în plină figură de «cocoșul» dinamovist Ștefan HIRȘU. Deși învingător, Dumitrescu a primit multe asemenea lovituri. I-am recomanda mai multă atenție în apărare.

STEUA, învingătoare meri-joasă în campionatul 1970. De la lînga la dreapta, sus: ZELINCA, DUMITRESCU, CHIVĂR, MO-IARU, ZILBERMAN, Ion CHI-IAC — antrenor, PUȘCAȘ, IĂSTAC. Jos: POPA, GIJU, Marcu SPACOV — antrenor, BRUESCU și DRĂGAN.

—FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXIII)—

rinșrul boxer negru. În seara aceea de 19 iunie 1936, Joe Louis a învățat că nici un meci nu e disantă câștigat și că nici un adversar nu e prea slab, pentru a-ți permite să renunți la antrenamentele serioase. Timp de două luni Joe Louis meditează la aceste legi ne-scrise ale boxului, pregătindu-se con-știincios pentru viitoarele partide. Și că a înțeles bine lecția primită ne-o dovedește lunga listă a celor învinși de el, după meciul cu Schmeling. Unspre-zece victorii consecutive, dintre care zece prin K.O., au precedat întâlnirea sa cu James Braddock, campionul mondial. Rînd pe rînd au căzut sub rafalele «bombardierului negru» pugiliști cu ex-celente performanțe: Jack Sharkey (K.O. 3), Al Ettore (K.O. 5), George Brescia (K.O. 3), Willie Davis (K.O. 3), Paul Williams (K.O. 2), Eddie Simms (K.O. 1), Steve Ketchel (K.O. 2), Natie Brown (K.O. 4) etc.

Joe Louis este desemnat șalanger la titlul mondial. Adversarul său, campio-nul James Joseph Braddock, cucerise centura cu diamante la 13 iunie 1935, de la Max Baer. De atunci trecuseră 2 ani și Braddock nu mai boxase decît într-o «demonstrație» de 3 reprize, cu Jack Mc Carthy (18 iulie 1935).

Meciul Braddock—Louis a fost programat la 22 iunie 1937. Pentru prima dată titlul mondial al «greilor» nu se disputa la New York, ci la Chicago. Aceasta deoarece acolo Joe era foarte popular și organizatorul Mike Jacobs spera să realizeze venituri deosebite. Dar socotelile acestea nu s-au realizat decît în parte. În ciuda reclamei făcute, numai 45 000 de spectatori au venit în jurul ringului instalat la «Comiskey Park». Îndelungata absență de pe ring a lui Braddock făcea din acest meci o simplă formalitate de transferare a titlului de la el la Joe Louis. «Bombardierul negru» se prezenta pe ring cu vigoarea și ambizia celor 23 de ani și săi, în timp ce Braddock, la 32 de ani, avea în spate doar o faimă uitată, neconfirmată în ultimii doi ani.

Tînărul Joe LOUIS înaintea meciului pentru titlul mondial sus-ținut contra lui James Braddock.

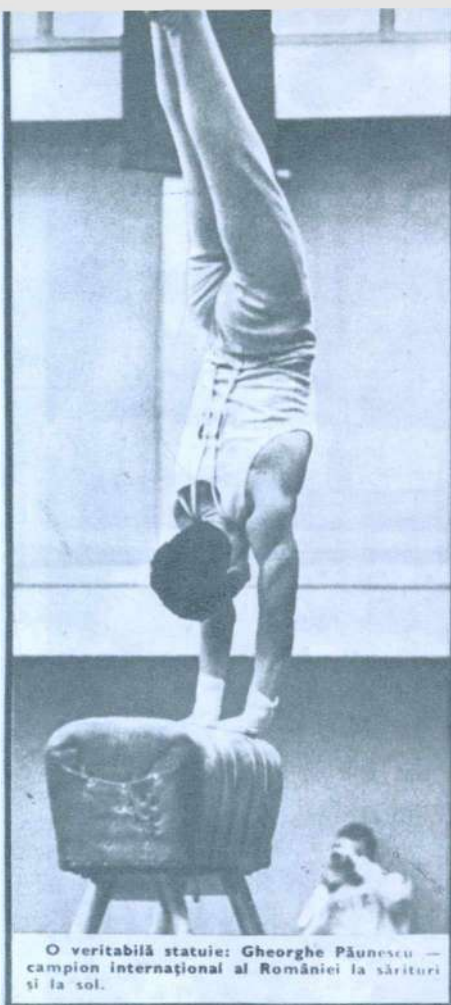
—FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXIII)—

Cînd arbitrul Tommy Thomas a dat semnalul, Braddock s-a și lansat în atac. El știa că dacă nu va izbucni să hotărască soarta partidei în cele dintîi reprize, cînd forțele sale erau încă proaspete, meciul va fi câștigat de tînărul său adversar. Joe Louis a fost surprins de această tactică neașteptată. El credea că Braddock se va menaja cît mai mult posibil, pentru a putea face față celor 15 runduri. Suporterii lui au trecut prin mari emoții, chiar în prima repriză, cînd Joe a fost expedit la podea. S-a ridicat, însă, după numai două secunde și a continuat lupta, recuperînd foarte repede. În rîndul doi avea un mic avantaj. Cea de a treia repriză a fost egală, următoarele două aparținînd lui Braddock. Campionul mondial forțează ritmul, încercînd să câștige înainte de limită. Joe este, însă, un adversar redutabil care știe să dea o replică serioasă. Loviturile sale sînt tot mai des acuzate de Braddock. Forțele acestuia din urmă se topesc vîzînd cu ochii și în rîndul șase campionul începe să dea semne de oboseală. Joe Louis în conducerea luptei și în repriza următoare își mărește avantajul. Hotărît să-și joace ultima șansă, Braddock începe rîndul opt prin-tr-un atac, pe cît de violent, pe atît de riscant. Louis blochează cu greu o puternică directă de dreapta și ripostează cu o controlă de sînga la maxilar, recepționată în plin de Braddock. Acesta se retrage, dar nu chiar atît de repede încît să poată evita o nouă lovitură de sînga, de dată aceasta la corp. Un croșeu de dreapta sub ochiul stîng îl pune pe campionul mondial într-o situație foarte grea. Contrează desperat cu dreapta, dar Louis eschivează și Braddock se dezechilibrează. În clipa aceea, fulminanta dreaptă a «Bombardierului negru» a fulgerat bărbia lui Braddock și acesta s-a prăbușit la podea. Trecute numai un minut și 10 secunde din rîndul opt și Braddock era K.O.! Noul campion mondial al «greilor» se numea acum JOE LOUIS!..

În momentul cînd arbitrul Tommy Thomas anunța acest lucru, în cartierul Harlem, din New York, mii de oameni de culoare, care ascultaseră radiore-portajul meciului la difuzoarele instalate pe străzi, au pornit cîntînd și dansînd de bucurie pe marile bulevarde newyorkeze. Peste 2 000 de polițiști au fost mobilizați pentru a restabili ordinea, pentru a stăvilii entuziasmul negrilor, care îl sărbătoreau pe cel mai puternic boxer din lume, negrul Joe Louis.

În seara aceea de 22 iunie 1937 a început cea mai lungă domnie a unui campion de box. Joe Louis, sportiv de super-clasă, nu a încercat să-și păstreze titlul cît mai mult timp, refuzînd să lupte sau să-l pună în joc. El a răspuns prompt oricîrei provocări, timp de 12 ani, apărîndu-și centura de campion mondial de 25 de ori!

(va urma)

O veritabilă statuie: Gheorghe Păunescu — campion internațional al României la sărituri și la sol.

Nu știu de ce, la un moment dat mi se părea că acolo, în sala Floreasca, pe plușul de culoarea primăverii, apăruse o siluetă zveltă și grațioasă din «Lacul lebedelor»...

Nu știu de ce vedeam în eleganța mișcării de pe covor o secvență din povestea Odetei...

Poate, pentru că, cele câteva fragmente din fondul muzical erau ale lui Ceaikovski, poate pentru că imaginea lebedei albe se confundă în clipa aceea cu cea a Liubei Burda — gimnasta-balerină care cucerea sala.

S-ar părea că de fapt nu există nimic comun între competiția sportivă propriuzisă și spectacolul de artă în general.

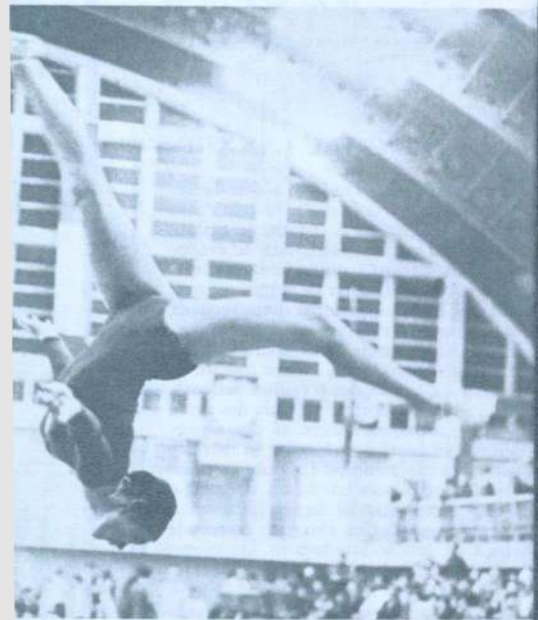
Și, totuși...

...Am asistat la unul dintre cele mai frumoase spectacole sportive, în care peste 40 de gimnaști și gimnaste, din 8 țări, au susținut cu brio «recitalurile» celei de a XIII-a ediții a campionatelor internaționale ale României.

GIMNASTICA ÎN...

RECITAL

Liubov Burda plutește parcă pe «cerul» sălii Floreasca. Apoi, împreună cu antrenorul Iuri Stukman, se bucură pentru titlurile de campioană la sărituri și la birnă.

Și, totuși...

...Nu mai conteneam cu aplauzele la «scenă deschisă». Fie că i le adresem Elenei Ceampelea — o adevărată artistă a gimnasticii noastre la paralele și la sol — fie Cludiei Pandelescu sau Elisabetei Turcu, care au luptat pentru câte un loc pe podium, ele nu făceau altceva decât să confirme ideea că sportul poate fi ridicat la rang de «artă».

De patru ori urcat în virful piramidei de onoare, Viktor Lisișki — un Batalov veritabil — a adăugat tot atâtea medalii performanțelor gimnasticii sovietice. La rindul lui, Gheorghe Păunescu — cu înfățișarea unui artist de cinema și siguranța sportivului cu experiență — și-a dovedit de astă dată măiestria la sol și la sărituri, culegând pe merit simpatii și, bineînțeles, trofeeale sirguinței.

Și, totuși...

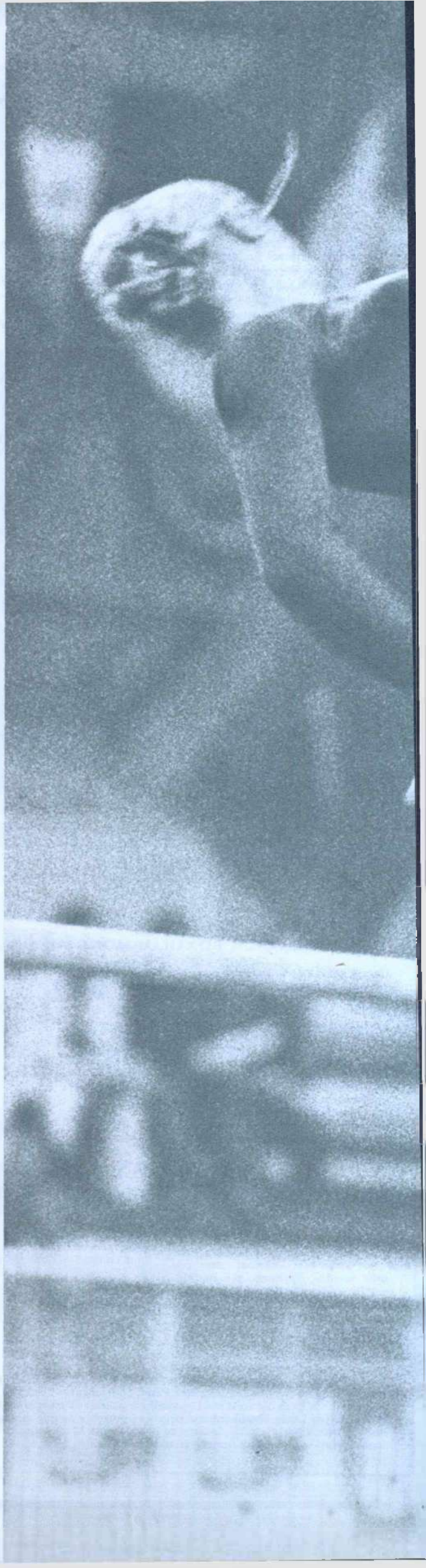
...Am regretat sincer că emoțiile celor 15 ani ai Paulei Ion — «câprioara» cu codițe — n-au fost învinșe. După primele exerciții îi întrezăream o victorie. Păcat!...

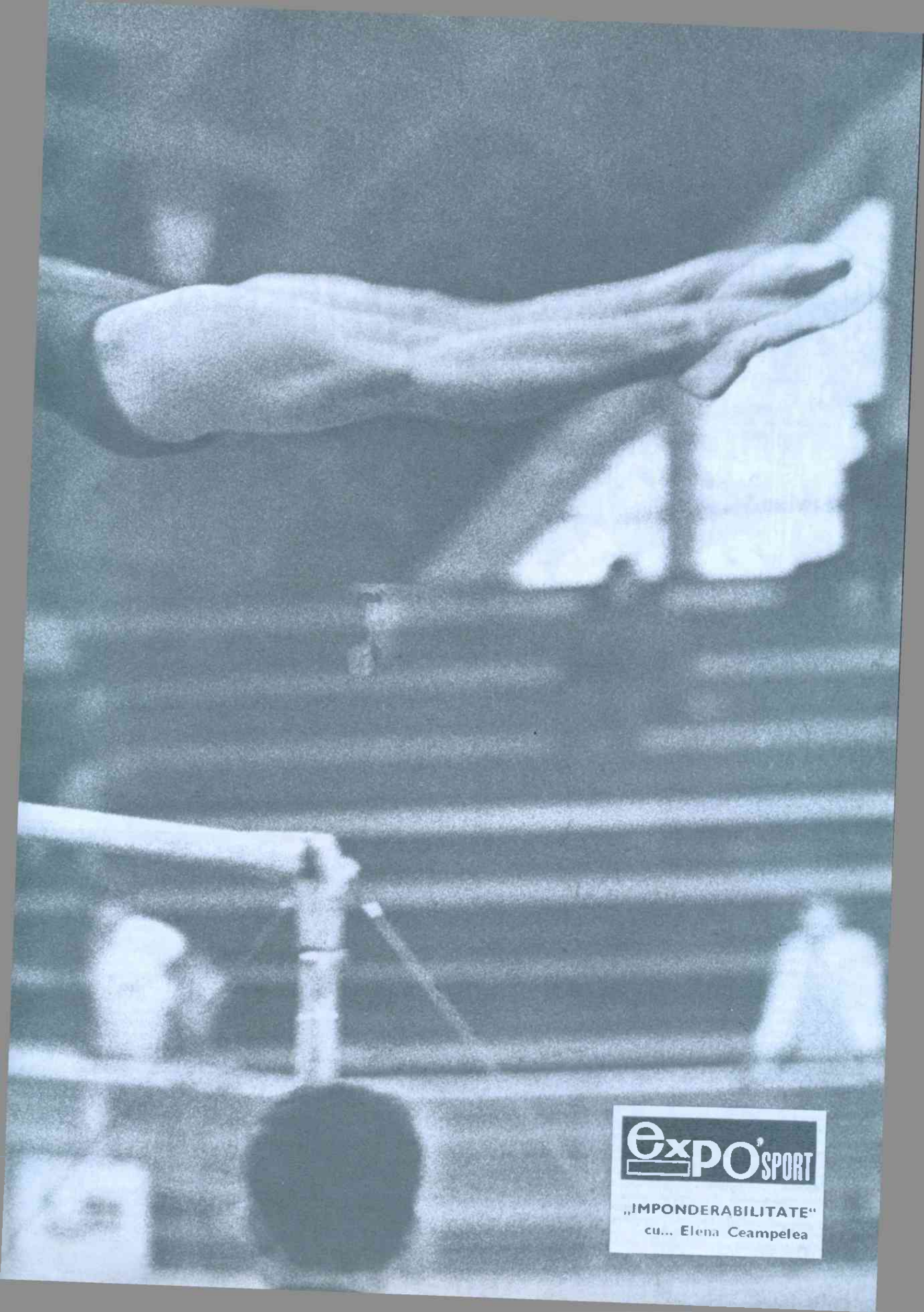
Și, totuși...

...Când în «scenă» apărea din nou Liubov Burda — fetița cu aere de domnișoară — oferindu-ne o săritură cu întoarcere pe mâini la 180 de grade, un «bravo» pornea din toate inimile către splendoarea exercițiului fizic — cel în stare să transmită pînă în ultimul rînd al tribunei fiorul artei desăvîrșite. Am simțit acest sentiment urmărindu-i pe gimnaști în liniștea deplină a imponderabilității de la paralele, sau în vârtejul valsului la sol, cu gîndul la München '72 cînd, poate, printre cercurile olimpice, ei vor împleți cununile de lauri...

Mircea PATRICHI

Fotografii: Paul ROMOȘAN

expoSPORT
„IMPONDERABILITATE“
cu... Elena Ceampelea

REIMS

UN „FILTRU” BINEVENIT

ANGELO NICULESCU în fața «11»-lui «brazilian», care a început și meciul de la Reims. De la stînga: DINU, NUNWEILLER VI, LUCESCU, DUMITRU, DOMIDE, MOCANU (mascot), LUPESCU, NEAGU, RĂDUCANU, SĂTMĂREANU și DUMITRACHE.

Înainte de Reims, nimeni nu și-a făcut iluzia că vom putea imprima partidei doar tenta «momentului H» în pregătirea echipei naționale. De asemenea, nimeni n-a făcut abstracție de faptul că viteza francezilor, dublată de o tehnică subtilă, poate constitui un important obstacol pentru echipa noastră, obișnuită în general să impună «cursei celor 90 de minute» tempoul dorit de ea.

Acest 0—2 de la Reims a fost un filtru necesar în procesul de constituire a echipei naționale și, avem convingerea, din acest punct de vedere, Reims-ul poate fi mai util decât Stuttgart-ul, unde am întâlnit o echipă preocupată și ea de propria ei structură.

Meciul de la Reims a demonstrat — se pare — că «11-le brazilian» nu este o realitate definitivă și că procesul de cristalizare a echipei naționale nu poate fi considerat încheiat.

Meciul de la Reims a dat câteva răspunsuri bune, dar, din fericire, a ridicat și câteva probleme care, dacă ar fi rămase tănuite prin grația unui adversar mai puțin ambițios, ar fi putut să erupă tocmai la «2 iunie».

Printre răspunsurile bune as enumera:

- a) Seriozitatea lui Lupescu, care înseam-

nă foarte mult într-o perioadă cînd asupra tricoului «3» s-a abătut o veritabilă ironie a sortii (vezi, mai ales, accidentările lui Hălmăgeanu și Bădin).

- b) consacrarea valorii și formei lui Radu Nunweiler.

- c) rolul iradiant al lui Dobrin, în ciuda numeroaselor veto-uri provocate de nealinierea piteșteanului la capacitatea de efort internațională.

- d) revenirea în formă a lui Dumitrache, după o destul de lungă eclipsă, întreruptă doar de strălucitoarele 90 de minute ale jocului cu Portugalia.

Care ar fi cele câteva probleme ridicate?

1. Meciul de la Reims i-a înmînat lui Răducanu o somație, arătîndu-i că marile lui calități pot fi oricînd pulverizate în cazul unei tratări superficiale a condiției de portar.

2. Sătmăreanu a demonstrat — nu pentru prima oară — că are nevoie de un sprijin colectiv și că, fără acest sprijin, el devine, destul de ușor, o barcă pe valuri.

3. Dumitru nu poate face față — ca și în cazul majorității jucătorilor noștri — sarcinilor unui marcaj strict, așa cum i s-a cerut față de Michel.

4. O oarecare scădere a aportului lui

Neagu, determinată poate și de integrarea lui incompletă în sistemul ofensiv al echipei naționale, care se deosebeste de cel al Rapidului, unde Neagu reprezintă Providența în exclusivitate.

N-ar fi exclus ca refluxul lui Sătmăreanu, Dumitru, Neagu și «momentul negru» al lui Răducanu, să se datoreze și unei scăderi logice, ținînd seama că, în Brazilia, acești patru jucători s-au numărat printre cei mai buni, ei fiind, deci, printre ultimii «ajunși» de oboseală. O oboseală probabil trecătoare, în baza unei firești recuperări pînă la 2 iunie.

Impresia generală, însă, e că formula «tricoloră» din meciurile cu Portugalia și Grecia a fost, într-adevăr, rodul unei chibzuite aprecieri a posibilităților elitei fotbalului nostru.

La ora cînd scriu aceste rînduri, meciul cu Iugoslavia nu s-a disputat. Să sperăm că acest meci va limpezi lucrurile. Garanția găsirii formulei ideale, rezidă tot în sobrietatea cuplului Niculescu+Vogl care, eliminînd atît entuziasmul facil cît și încruntarea prăpăstioasă, au asigurat pînă acum echipei naționale o plutire firească, exploatînd toate palele de vînt favorabil

Ioan CHIRILĂ

Tinerii noștri (nu prea) furioși

Un 0-0 cu «noul val» francez nu e, desigur, un rezultat dezonorant, chiar dacă a fost obținut pe teren propriu. Spunem asta gîndindu-ne în primul rînd la valoarea deosebită a unora dintre fotbalistii francezi (extremul dreapta Floch, conducătorul de joc Larqué sau portarul Rigoni) și la fermitatea sistemului defensiv francez, «betonat» de Guérin în baza principiilor care au dus Franța la Londra, în 1966.

La acest handicap real, de ordin extern, se mai poate adăuga și faptul — de loc neglijabil — că selecționata noastră a fost alcătuită într-un moment în care destui jucători de «tineret» sînt în Mexic.

Ceea ce rămîne, însă, e timiditatea cu care au acționat jucătorii noștri. Am așteptat două evoluții strălucitoare din partea «steluțelor» Kun II și Caniari, dar n-am constatat decît înzîrzieri la orădean și fra-

gilități la mureșan — acesta din urmă oferind și un «excelent» program de pantomimă, demn de o cauză mai bună. De asemenea, «linia speranțelor», Georgescu-Beldeanu, a rămas în umbra propriei sale faime, mizînd doar pe traversarea orgolioasă a terenului cu mingea la picior.

Bineînțeles, această primă reunire a echipei lui Cernăianu sub tricourile răspunderii nu poate fi edificatoare. Să sperăm de asemenea, că o parte din tracul inerent acestor foști juniori a fost abandonat în vestiarul «remizei» cu Franța. În rest, spor la treabă! (I. Ch.)

ROMÂNIA—FRANȚA (tineret) 0-0. Sus: un atac eșuat la poarta lui Rigoni. Jos, duel inegal la poarta franceză: trei jucători francezi și unul singur român. (Foto: Paul ROMOȘAN)

HELMUTH SCHÖN

NU UITĂ CĂ A FOST FINALIST

pe WEMBLEY

Tribunele marelui stadion «Neckar» din Stuttgart, în care luaseră loc peste 70 000 de spectatori, se acoperiseră de tăcere la un moment dat, vădit neliniștite de cursul jocului care opunea reprezentativei vest-germane tinăra formație a României, de neputința jucătorilor lor de a deschide scorul și, apoi, de a egala. Curînd însă, ca la un consemn, ele au stîrmit un tumult scandînd două silabe a căror semnificație aveam s-o cunoșc mai tîrziu:

U-WE! U-WE! U-WE!

La 33 de ani ai săi, hamburghezul Uwe Seeler — același «om de gol», tancul spîrgător de apărări — își păstrează încă prețuirea și simpatia maselor de spectatori. Și manifestările de simpatie s-au produs în timp ce pe teren se afla nu el, ci un alt «om de gol», Gerd Müller (24 ani), cel care — se poate spune — a adus calificarea vice-campionilor mondiali prin goluri marcate aproape numai în finalurile de joc.

SEMNIFICAȚIILE

De fapt, în spatele acestui nume des scandat se ascundea altceva.

În primul rînd, un prilej de exprimare a unei nemulțumiri față de o echipă care rămăsese datorare susținătorilor săi. La Sevilla cedase fără drept de apel. Reabilitarea era așteptată în fața selecționatelor române. Dar, pe teren lucrurile s-au petrecut cu totul altfel. Buna organizare a jocului în apărarea echipei noastre a respins toate tentativele de a marca ale gazdelor, în special în primele 20—25 minute, cînd ele au atacat într-un ritm infernal.

În al doilea rînd, un cult pentru marile vedete, chiar dacă acestea au atins vîrste respectabile. Se pare că chiar Schön, care nu are încă experiența și echilibrul predecesorului său, Sepp Herberger, este «atîns» de această «molină», dovadă că a renunțat la intenția de întînecire a lotului și, la

Unde a fost Dumitrache, acolo s-a găsit și Schnellinger, care l-a urmărit ca o umbră. Aici însă, «italianul» lui Schön (dreapta) a fost întrecut la «cap» de Dumitrache.

alcătuirea lui, a recurs la un fel de compromis, reînnoind încrederea în cei vechi. Seeler, Haller, Schnellinger, Manglitz, Lorenz etc. au de la 30 de ani în sus, alții (Overath, Höttes, Patzke, Held) sînt aproape de această etate printre cei tineri (la 24 de ani) numărîndu-se Beckenbauer, Gerd Müller și Vogt.

NECAZURILE LUI SCHÖN

Dar, poate că nu aceasta ar fi cea mai mare grijă a lui Schön. A avut și are încă altele:

1) Iarna neobișnuit de grea în R.F.G. a determinat numeroase amînări de jocuri, ceea ce a dus la o comprimare a programului competițional. Disputarea meciurilor în ritm rapid, la intervale scurte (simbăta-marța sau miercuria-simbăta), l-a privat pe selecționer de datele necesare pentru pregătirea lotului. În aceste condiții, nu i-a rămas altă soluție decît să-și programeze antrenamentele după terminarea campionatului.

2) Cluburile au un cuvînt greu în desfășurarea activității și nu au îngăduit prea multe cantonamente și jocuri interțări, pentru a avea la dispoziție jucătorii în meciurile de campionat, principala lor sursă de venituri. Din acest motiv, Schön a trebuit să se mulțumească cu jocurile de la Sevilla și Stuttgart și cu cele din mai, cînd campionatul e terminat, cu Irlanda de Nord (9 mai) și Iugoslavia (13 mai).

3) Presa de specialitate nu-i este favorabilă și prin diversitatea opiniilor i-a îngreunat munca de selecție și pregătire. S-ar putea spune chiar că din cauza diferitelor atacuri din partea unor ziare, Schön nu are chiar o poziție solidă.

4) În lot există rivalități sau jucători care-i opun o rezistență tacită. Netzer, de pildă, a refuzat la un moment dat să se mai prezinte la lot din cauza unor observații făcute de Schön; Seeler și Gerd Müller cu greu acceptă să formeze un cuplu central (de altfel, Müller ar fi pus problema net: «ori eu, ori el!»); portarii Wolter, Maier și Manglitz sînt în continuă rivalitate, ca și Beckenbauer și Schulz — pentru postul de «libero».

După cum se vede, numai selecționer să nu fi!

Probabil că pînă la urmă tactul și abilitatea lui Schön vor izbuti să rezolve problemele.

ȘI TOTUȘI, UNA DIN FAVORITE

În ciuda acestor greutăți, Schön își păstrează calmul și încrederea, iar reprezentativa vest-germană (fostă campioană mondială în 1954, semifinalistă în 1958, sfinalistă în 1962 și finalistă în 1966) șansele

Gerd Müller este un șuter reuotabil, numai că Lupescu (în spatele lui) nu i-a prea dat prilej. Iată una din puținele ocazii cînd a reușit să «escape», dar el a fost surprins în ofsaid și golul înscris anulat.

la apropiata ediție. Fotbalul vest-german se află în fericită situație de a avea cite 2—3 jucători buni pentru fiecare post. Totul este ca Schön să găsească formula de echipă, așa cum a reușit în 1966. Maniera de joc este cea tipică: angajament fizic total, ritm ridicat, o mare și rapidă circulație a mingii, mișcare permanentă în teren în acțiunile ofensive și un necruțător marcaj strict-individual în apărare, de genul lui Inter. Dublajul funcționează corect, iar replierile sînt rapide. Weber, Beckenbauer și Schnellinger sînt piesele grele ale sistemului defensiv, Overath — «creierul» — face tot jocul la mijlocul terenului, infiltrîndu-se desori în atac și finalizînd chiar acțiuni, iar în linia de înaintare Gerd Müller rămîne totuși omul cel mai periculos, iar dacă se va ajunge totuși la o pereche Müller-Seeler, atunci apărările adverse vor avea mult de lucru. Grabowski, Libuda și Held asigură viteza acțiunilor pe aripi prin curse vijelioase.

Fără să iau drept criteriu definitiv meciurile, evident de pregătire, cu Spania și echipa noastră, consider că selecționata lui Schön reprezintă o forță care va avea un cuvînt de spus în Mexic.

Poate cu aceeași greutate cu care a făcut-o în Anglia, cu 4 ani în urmă.

Petre GAȚU

TOATE SPORTURILE

...are din pag. 3)

Tot acest angrenaj, toate aceste te — verigi care condiționează făurirea activității în orice ramură sportivă — reprezintă străduia și căutările îndelungate a zeci mii de specialiști, sportivi și ioniști ai acestui tot mai vital loc de menținere și întărire a sănătății, de perfecționare morfologică și funcțională, de formare a actelor, de destindere psihică fizică.

În al doilea rând, varietatea efectelor biologice: dezvoltarea forței, existenței, îndemnării, ritmului, armoniei corporale, optimizării marilor funcțiuni. Circulația, respirația, sistemul nervos, aparatul locomotor și solicitate și prin urmare antrenate și perfecționate.

În al treilea rând, varietatea efectelor moral-educative: evidențierea dezvoltarea stăpînirii de sine, rajului, dirzeniei, inițiativei, disciplinei, spiritului colectiv, a unor lități estetice, a abnegației etc. Sintetizând, am putea spune că

particularitățile, varietatea și notele comune ale ramurilor sportive constituie un fenomen social tot mai îndrăgesc grefat în societatea modernă.

De ce mase tot mai largi de oameni îndrăgesc dintr-o parte fotbalul, handbalul, boxul, atletismul, tenisul de cîmp, voleiul, schiul și alte ramuri sportive, pe care le practică sau le trăiesc intens, ca spectatori, la concursuri?

Care sînt principalele calități ale diferitelor ramuri sportive?

Se poate vorbi despre superioritatea unor ramuri sportive din punct de vedere formativ sau al emoțiilor — trăirilor pe care le furnizează în timpul competițiilor?

Care sînt, în esență, problemele actuale ale diferitelor sporturi, pe plan intern și internațional?

La aceste întrebări vom încerca să răspundem în numerele viitoare ale revistei, dedicînd fiecărui sport, în ordine alfabetică, constatările și gândurile noastre, care se vor citi mai obiective.

Deci, peste două săptămîni. Să cunoaștem și să îndrăgim atletismul.

...INSTRUCTIVĂ

„REMIZĂ“ cu IUGOSLAVIA

...mare din pag. 3)

umitrache nu poate da răspunsuri complete. Atacul nostru — de pildă — continuă să se dezvolte destul de lent și, de acest lucru — e cazul să spunem — nu se face vinovat doar retinsul joc lent al lui Dobrin. miercuri, pe «23 August», piteșteau un a asigurat balonului o circulație mult mai rapidă decît Nunweiler. În legătură cu mișcarea în teren, trebuie să recunoaștem că doar Dembrowschi, Dinu, Luceșcu și Săvăreanu (acesta — în ciuda complicațiilor inutile) au împlinit, deocamdată, norma de efort internațională.

Să sperăm că realizarea potențialului fizic total — pînă la Guadalajara — va permite echipei noastre să

desfășoare un joc echilibrat, astfel încît un Dembrowschi — am luat un exemplu — să nu fie nevoit să pornească de atîtea și atîtea ori din careul propriu.

Avem convingerea că echipa României, într-o formă firească superioară, va face o figură onorabilă la Guadalajara. (Să nu uităm că partenerul nostru de miercuri are o clasă incontestabilă, iar jucători ca Bajevici, Bukal, Djaici, Holzer sau Mucibarici ar fi putut sta cu multă prestanță în folelile de orchestră ale Mondialelor.

Acum, la despărțire, nu ne rămîne decît să urăm jucătorilor noștri tradiționalul **DRUM BUN și MULT, MULT SUCCES** în cea mai grea expediție din istoria fotbalului românesc.

Neobasitul Dembrowschi, în duel cu doi apărători iugoslavi.

• **MARGARETA IANCU** — București. Iată cele patru grupe ale campionatului mondial de fotbal din Mexic. Grupa I: U.R.S.S., Mexic, Belgia, Salvador. Grupa II: Italia, Uruguay, Suedia, Israel. Grupa III: Brazilia, Anglia, Cehoslovacia, România. Grupa IV: R.F.G., Bulgaria, Peru și Maroc.

• **DORY DOBRE** — București. Vă interesează foarte mult activitatea pugilistică din țară și de peste hotare și considerați că spațiul rezervat boxului în revista noastră este prea mic. Noi nu sîntem de părerea dumneavoastră, ținînd seama de faptul că publicația noastră este a tuturor sporturilor și a tuturor iubitorilor activității sportive. Pentru a rămîne prieteni buni, ca și pînă acum, vă răspundem la întrebările adresate redacției. Titlurile europene profesionale de box aparțin, în ordinea categoriilor, lui Atzori (Italia), Zurlo (Italia), Galli (Italia), Carasco (Spania), Arcari (Italia) — în prezent, însă, titlul la «usoară» este vacant deoarece Arcari a devenit campion mondial, Orsolics (Austria), Piaskowski (R.F.G.), Bogs (Danemarca), Del Papa (Italia), Urtain (Spania). Titlurile mondiale sînt deținute de Torres (Mexic), Olivares (Mexic), Famechon (Australia), Kobayashi (Japonia), Laguna (Panama), Arcari (Italia), Napoles (Mexic), Benvenuti (Italia), Foster (S.U.A.) și Frazier (S.U.A.).

• **PETRUȘ POENARU** — Iași. Ne este imposibil să știm de pe acum ce echipă va alinia Brazilia în meciul cu noi la campionatul mondial din Mexic. Ba mai mult, nu vă putem spune nici ce formație vom prezenta noi în meciul cu Brazilia. Cine poate ști ce hotărîri vor lua antrenorii?

• **ION BUZEA** — Craiova. După cum am văzut de atîtea ori, orice rezultat este posibil în campionatul nostru de fotbal și nu numai în al nostru. Așa că nu trebuie să socotiți că Universitatea Craiova luptă pentru o «cauză pierdută».

• **LILIOARA ILIEȘ** — Ideul de Sus. Fotbalistul dinamovist Cornel Dinu s-a născut la 3 august 1948. Are

1,70 m înălțime și în jur de 68 kg. S-a afirmat în echipa Metalul Tirgoviste, obținînd consacrarea la Dinamo București. Ii puteți scrie pe adresa clubului Dinamo: București, Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9.

• **VASILE PIȚ** — Oradea. Echipetele engleze de fotbal de care vă interesați, Chelsea și Everton, activează în prima ligă a campionatului britanic și își au sediile în orașele Londra și, respectiv, Liverpool.

• **DAN TURTUREA** — Galați. La campionatele mondiale de fotbal din Anglia componența grupelor a fost următoarea: Grupa A: Anglia, Uruguay, Mexic, Franța. Grupa B: R.F.G., Argentina, Spa-

nia, Elveția. Grupa C: Portugalia, Ungaria, Brazilia, Bulgaria. Grupa D: U.R.S.S., R.P.D. Coreeană, Italia, Chile. Pentru cealaltă întrebare citiți răspunsul dat Margaretei Iancu din București.

• **PETRUȘ POENARU** — Iași. Ne este imposibil să știm de pe acum ce echipă va alinia Brazilia în meciul cu noi la campionatul mondial din Mexic. Ba mai mult, nu vă putem spune nici ce formație vom prezenta noi în meciul cu Brazilia. Cine poate ști ce hotărîri vor lua antrenorii?

• **ION BUZEA** — Craiova. După cum am văzut de atîtea ori, orice rezultat este posibil în campionatul nostru de fotbal și nu numai în al nostru. Așa că nu trebuie să socotiți că Universitatea Craiova luptă pentru o «cauză pierdută».

• **MICHAELA PREDĂ** — comuna Așuța, județul Dolj și **SORIN COSTACHE** — București, str. Băiculești nr. 21, scara B, ap. 75, sector 8, doresc să facă schimb de insigne, mărci postale, ilustrate, fotografii, fanioane, informații — toate din domeniul sportului. Amatorii le pot scrie pe adresele de mai sus.

• **ANGELA VALENTINA VASILESCU** — Tirgoviste. Handbalistului Cristian Gașu de la clubul Steaua îi puteți scrie pe adresa: Clubul sportiv Steaua, Calea Plevnei nr. 114, București.

• **SANDU POPA** — Cluj. Toate datele pe care le aveți despre fotbalistul vest-german Franz Beckenbauer sînt greșite. Franz nu are 30 de ani, ci aproape 25 (s-a născut la 11 septembrie 1945). Nu este originar din Köln.

ci din Munchen. Informația că nu ar fi jucător nici o dată într-o echipă de juniori este de asemenea inexactă. Beckenbauer a fost titular nu numai în formația juniorilor de la Bayern Munchen (începînd din 1962), ci și în reprezentativa vest-germană la Turneul U.E.F.A. din anul 1964.

Grupajul «**BICICLETA UN PERICOL PENTRU CIRCULAȚIE!**», apărut în nr. 7 al revistei noastre, a format obiectul multor comentarii din partea cititorilor, care și-au exprimat în scris părerile privind problema pusă în discuție. Astfel,

• **VICTOR OPREȘCU**, din București, Calea Victoriei 159, ne scrie printre altele: «Poate că ar trebui ca posesorii de biciclete să dea un mic examen de verificare a cunoștințelor la regulile de circulație, dar mă tem că această măsură să nu devină o piedică birocratică, mai teribilă decît însăși interdicția circulației cu bicicleta pe anumite trasee. Totul trebuie privit, desigur, cu mult bun simț și înțelegere».

• În finalul scrisorii expediate de **DAN POPA**, elev în clasa a XI-a a Liceului Dimitrie Cantemir din București și semnată de mai mulți colegi, găsim următorul paragraf: «Rugăm redacția să insiste pentru realizarea desideratelor atît de just ridicare în articolul amintit spre deplină satisfacere a dorințelor marelui număr de amatori ai plimbărilor cu bicicleta».

• **IONESCU VALENTIN**, din București, str. Străbună nr. 2, pasionat cicloturist, ne scrie pe trei pagini bătute la mașină despre greutățile întâmpinate de el în peregrinările cicloturistice prin țară, datorate interdicțiilor de circulație, cu bicicleta, pe unele artere ale orașelor. În concluzie el ne roagă să intervenim la forurile competente pentru ridicarea restricțiilor la care se referă.

Mulțumim corespondenților noștri pentru interesanțele lor relații și asigurăm că, de îndată ce vom avea noțiuni privind problemele puse în discuție, îi vom încunoștința prin intermediul revistei.

Petrus

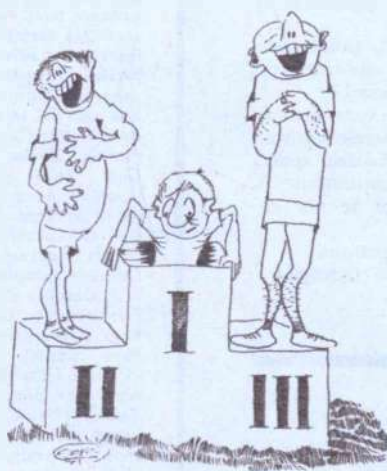
DE LA HOCHEI LA GOLF

Rivalitatea pe luciul de gheață al patinoarului fiind rezolvată, hocheiștii **Anatoli FIRSOV** (Uniunea Sovietică) și **Sven Tumba JOHANSSON** (Suedia) continuă întrecerea în domeniul unui alt sport - golf. De data aceasta, cel care se dovedește a fi mai bun e sportivul suedez, care pentru a avea un partener de joc cât mai bun s-a transformat în... antrenor. Iată-l pe Tumba (stînga) dîndu-i sfaturi prietenului său, Firsov, care se dovedește a fi un talent chiar și la golf.

CE NU VĂD SPECTATORII

Ne place tuturor să asistăm la întreceri sportive și să aplaudăm evoluția celor mai buni. Dar cîți dintre noi știu, oare, cît de lung și de greu este drumul pînă la măiestrie?! Fotoreporterul cehoslovac **J. Krulis** a pătruns, indiscret, în intimitatea pregătirilor ce le fac gimnastele. Iată-o pe gimnasta **Bohunka Rimnacova** străduindu-se să deprimă de la antrenorea sa, **Hena Vorlikova**, un gest, un simplu gest al mîinii, dar care, în concurs, contează foarte mult. Gloria Verei Cehoslavaca se cere continuată!

Desen de Octavian COVACI

S P C O C T E R T

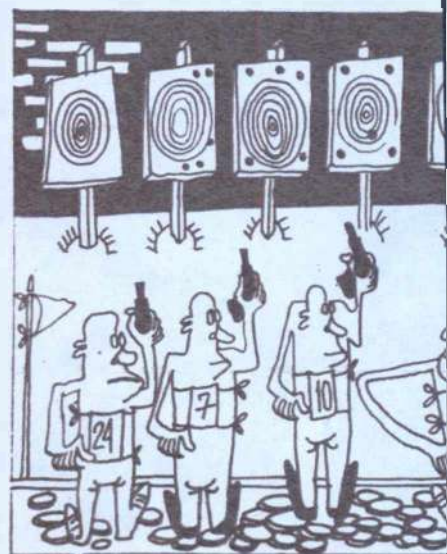
PASIUNE, NU GLUMĂ!

Pasiunea pentru sport nu are limite. Ne-o dovedesc jucătorii și spectatorii din fotografia alăturată. În timp ce pe terenul de sport al colegiului **Mouni Hermon School** din Statele Unite formația locală înfilmează într-un meci decisiv echipa de fotbal american a unui colegiu vecin, un incendiu a cuprins laboratoarele de chimie. În ciuda faptului că focul mistuie clădirea din chiar vecinătatea terenului, jucătorii nu au întrerupt meciul iar spectatorii nu și-au părăsit locurile din tribune. Ba, mai mult, fazele de pe teren, unde echipa locală era la un pas de a pierde partida, au făcut ca lupta pompierilor cu incendiul din spatele tribunei să treacă aproape neobservată...

SONO - MAMA

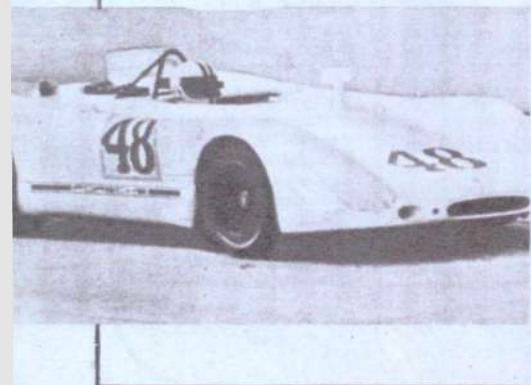
«SONO-MAMA» este un termen folosit în judo. Cînd în timpul unui meci sportivii ajung la marginea saltelei, într-o poziție de fixare la parter, arbitrul ordonă «SONO-MAMA». Din acel moment niciunul dintre cei doi judoka nu mai acționează. Ei așteaptă liniștiți pînă cînd arbitrii reușesc să-i... mute în centrul saltelei. O astfel de situație a fost fixată pe peliculă la finalele campionatelor naționale de judo din acest an. Norocul arbitrilor a fost, desigur, că cei doi sportivi au făcut parte din categoria 63 de kg. Ce ar fi făcut ei, dacă sportivii erau de categoria peste 93 de kg? Ar fi apelat cu siguranță la... o macara.

„CEI 7 MAGNIFICI”

Steve MAC QUEEN, unul dintre «magnifici», a încercat să părăsească un timp calul și centura cu pistoale, pentru un «Porsche 917», cu care să concureze la celebra cursă automobilistică de la Le Mans. Dar, cu puțin înainte de start, producătorul de film cu care are contractul i-a interzis să participe la întrecere pe motiv că «e mai puțin periculos să înfrunzi gloanțele dintr-un «western», decît să participi la o cursă automobilistică».

În imagine, Steve la bordul automobilului cu care urma să ia startul în cursa de la Le Mans.

„HAI, TĂTICULE !”

Un instantaneu în tribunele bazinului de la Dinamo. Două inimi, a mamei și a fiului, bat mai repede din pricina aventurilor sportive ale tatălui, care joacă polo în bazin. Cititorii noștri au recunoscut-o desigur, pe multipla campioană la rimă, **Olga ORBAN-SZABO**. Împreună cu fiul ei, Olga a urmărit cu mare interes întâlnirile de polo dintre România și Iugoslavia, deoarece din echipa noastră făcând parte și soțul ei, **Alexandru SZABO**.

AUTOGRAF UNIC

De obicei, marile vedete dau autografe admiratorilor. Iată în imaginea alăturată o situație cu totul deosebită. Accidentat la piciorare, celebrul automobilist englez **Graham HILL**, campion al lumii, a fost obligat să stea cîtva timp în ghipe. Călătorind cu unul dintre avioanele companiei londoneze B.E.A., Graham Hill nu a putut-o refuza pe stewardess **Heather Angus**, de 21 de ani, una din admiratoarele sale care, în semn că îi dorește o însănătoșire cât mai grabnică, a vrut să-și pună semnătura pe... piciorul marelui sportiv.

SPORT TRADITIONAL

Fiecare popor își are tradițiile sale sportive. Iată în fotografia de mai jos o întrecere a sportivilor din Republica Populară Mongolă, care se aseamănă foarte mult cu luptele. Ceea ce ne demonstrează că e vorba de un sport tradițional este numai echipamentul sportivilor și al arbitrilor.

MEDALII CU SACUL

Fotoreporterii au pătruns în «trezoreria» sportului cubanez. Iată rezultatele participării sportivilor din Cuba la cea de a XI-a ediție a Jocurilor Americii Centrale și Caraibilor, care a avut loc în Panama: 36 de medalii. Trebuie să recunoaștem, o recoltă sportivă demnă de invidiat.

INVITAȚIE LA MIȘCARE

Televiziunea franceză a apelat de nenumărate ori la colaborarea dovedită deosebit de fructuoasă a fizicianului **Louis LEPRINCE — RUIGUET**, profesor la Școala politehnică și demn urmaș al marelui Joliot Curie la «Collège de France».

Într-o convorbire avută acum cîtva timp cu o ziaristă a săptămînalului francez «L'Humanité Dimanche», Louis Leprince — Ruiguet arăta că avea o serie de «puncte comune» cu Joliot Curie, printre altele dragostea pentru sport. Amîndoi jucau tenis, erau mari amatori de schi. Dar ceea ce vrem să subliniem în mod deosebit este opinia profesorului asupra importanței sportului: «Acord multă importanță sportului pentru că, mai cu seamă pentru un om de știință, acesta este un element de echilibru indispensabil. Eu practic schiul de 50 de ani.»

8 GREȘELI...

Copiind desenul din stînga, caricaturistul **Octavian COVACI** a... greșit de opt ori, dîndu-vă posibilitatea, stîmnați cititori, să vă dovedeți perspicacitatea descoperind erorile.

Correspondență din ITALIA

U.S. CAGLIARI campionă pentru prima oară

Faptul că o echipă care nu face parte din marile metropole ale Italiei a câștigat campionatul a constituit o senzație de proporții. Deci, nici Inter, Milan sau Fiorentina, nici Juventus, nici Roma sau Napoli nu au reușit să cucerească marele titlu al peninsulei. Campioană a devenit o formație din Sardinia, echipa celui mai mare oraș al acestei insule: **U.S. CAGLIARI!**

Formația din Sardinia a ieșit biruitoare în această aprigă luptă care este campionatul italian într-un mod categoric și pe deplin meritat. Să privim mai întâi bilanțul cifric care spune aproape totul:

30 jocuri — 17 victorii — 11 meciuri egale — și doar 2 partide pierdute!

32 goluri marcate față de numai 11 primite!

Doă cifre ne vor atrage desigur atenția: numărul întâlnirilor pierdute (doar două din 30!) și numai 11 goluri primite — ceea ce în procente înseamnă că, la aproape 3 meciuri, Cagliari a primit doar un gol!

Este într-adevăr un bilanț strălucit pe care foarte puține «quadro» l-au realizat de-a lungul deceniilor.

În plus un alt argument, la fel de convingător: Cagliari a câștigat acest campionat într-un galop de sănătate, conducind cu autoritate aproape trei sferturi din durata întrecerii. Ea nu s-a clătina nici o clipă de pe poziția de lideră și nici n-a avut emoții pentru menținerea acestui loc. A repurtat, prin urmare, o victorie fără echivoc, în stilul echipelor mari (Inter-Milan-Fiorentina) fiind o campioană merituosă.

U.S. Cagliari a fost înființată în 1920. După ce timp de peste două decenii s-a perindat ca o formație mediocră în diviziile B sau C, din 1964, când formația sardă cucerește locul 1 în B, se remarcă tot mai puternic în prima divizie a țării. Anul trecut a fost la numai un pas de a cuceri titlul, dar s-a... «inecat» în ultimele etape, pierzind titlul la potou.

Ce personalități reunește Cagliari? Multe, chiar foarte multe. În primul rând «il Re», **Luigi Riva**, golgheterul autoritar al campionatului care este, fără exagerare, cel mai mare «canonier» italian din ultimele decenii. A jucat în urmă cu 6 ani la Legnano și de atunci este omul de bază al echipei Cagliari.

Din echipă mai fac parte și alți jucători iluștri, care după ce și-au părăsit fostele cluburi unde erau declarați «plafonași» și-au găsit în echipa insulară o mare și apreciată personalitate. Portarul **Albertosi** a venit de la Inter, **Brugnera** de la Fiorentina, **Domenghini** și **Gori** de la Inter. Această personalitate le-a fost stimulată de **Manlio Scopigno**, un antrenor excelent, despre care până acum nu s-a vorbit prea mult, dar despre care se va auzi cit de curând. Poate chiar în viitoarea ediție a C.C.E., în care Cagliari speră să reprezinte cu cinste valoarea și tradiția fotbalului azzur.

Orlando FELICE

Cagliari, mai 1970

Riva salută și mulțumește publicului (în fotografia de sus).

Tifosi din Sardinia își manifestă simpatia pentru echipa lor.

Echipa Cagliari: În picioare, de la stînga: Nene, Albertosi, Domenghini, Niccolai, Tommasin, Riva; în rîndul de jos: Greatti, Martiradonna, Gori, Cera și Poli. (Jucătorii subliniați fac parte din lotul italian pentru C.M. din Mexic).